

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 740/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Д., због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ж.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 14К 790/13 од 07.03.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1574/14 од 19.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 23. септембра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Д. – адвоката Ж.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 14К 790/13 од 07.03.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1574/14 од 19.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 14К 790/13 од 07.03.2014. године окривљени Г.Д. оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће ову казну окривљени издржавати у простијама у којима станује, без примене електронског надзора, те да ће суд, уколико окривљени за време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању од преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 87. у вези са чланом 348. став 5. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – пиштоља марке "... " серијски број ..., калибра ..., са припадајућим оквиром и шест метака калибра ...

Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, и то на име паушала износ од 2.000,00 динара, те на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда износ од укупно 73.020,00 динара, који обухвата трошкове вештачења од стране вештака за оружје, муницију и експлозивне направе у износу од 9.420,00 динара, трошкове на име налаза и мишљења Комисије вештака – психијатара КЦ Крагујевац, допуну истог и одбрану са главног претреса у износу од 60.000,00 динара, као и на име путних трошкова за сведока И.С. у износу од 3.600,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1574/14 од 19.03.2015. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног Г.Д., пресуда Основног суда у Крагујевцу К 790/13 од 07.03.2014. године преиначена је у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу радње окривљеног, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 5. у вези става 1. КЗ, за које дело је окривљеном изречена условна осуда, ткао што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године не учини ново кривично дело, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног и у целини жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.Д. – адвокат Ж.Ј., због "битне повреде одредаба Законика о кривичном поступку и Кривичног законика", не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Г.Д. ослободити од оптужбе "због тога што дело за које је осуђен није кривично дело или због тога што није доказано да је окривљени починио кривично дело за које је осуђен".

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и с тим у вези истиче да првостепена пресуда не садржи све конститутивне елементе

општег појма кривичног дела (елементе противправности и кривице окривљеног), већ само радњу извршења кривичног дела у виду недозвољеног ношења оружја, те да дело због којег је окривљени осуђен није кривично дело.

Супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да изрека првостепене пресуде садржи и опште и посебне елементе кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, због којег је окривљени Г.Д. оглашен кривим првостепеном пресудом, обзиром да је у изреци јасно наведено да је окривљени критичном приликом, у Крагујевцу, у тржном центру "Р.", супротно одредбама члана 5. и члана 7. Закона о оружју и муницији, неовлашћено носио пиштољ марке "...", калибра ..., са припадајућим оквиром и 6 метака, за шта није имао одобрење надлежног државног органа, при чему је био у урачунљивом стању, те поступао са умишљајем, свестан да је његово дело забрањено.

Како, дакле, изрека првостепене пресуде садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела из члана 384. став 4. у вези става 1. КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 349. тачка 1. ЗКП оцењени неоснованим.

Такође, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и с тим у вези истиче да је другостепени суд у погледу кривичног дела применио закон који се не може применити.

Према наводима захтева, другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде, оглашавајући окривљеног кривим због кривичног дела из члана 384. став 5. Кривичног законика, који је донет неколико година након што је окривљени извршио инкриминисане радње применио закон који у конкретном случају није могао бити примењен, обзиром да је применио закон који није постојао у време извршења кривичног дела.

Међутим, изложени наводи су неосновани, из следећих разлога:

Према законском опису кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 72/2009 од 03.09.2009. године), који је важио у време извршења кривичног дела у конкретном случају, радња основног облика тог дела из става 1. је била алтернативно постављена као неовлашћена израда, продаја, набављање, размена или држање ватреног оружја, муниције и експлозивних материја, а предмет кривичног дела је ватрено оружје, муниција и експлозивне материје уопште за које се, по одређеним условима грађанима може дозволити да га набаве, држе и слично, уз одговарајућу дозволу надлежног органа. Ставом 2. истог члана, прописан је тежи облик предметног кривичног дела, према предмету радње кривичног дела – ватреном оружју,

муниције и експлозивним материјама, чија израда продаја, набавка, размена или држање није дозвољена грађанима.

Ставом 4. члана 348. истог КЗ, као посебан облик кривичног дела, предвиђено је неовлашћено ношење предмета дела из ст. 1. и 2. тог члана. Реч је о облику наведеног кривичног дела са бланкетном диспозицијом, па ради разумевања радњи кривичног дела, треба указати на члан 5. став 3. ЗООМ РС, који прописује да је забрањено ношење оружја за личну безбедност (пиштољ који је предмет кривичног дела у конкретном случају је оружје за личну безбедност у смислу члана 3. став 1. ЗООМ) без дозволе за ношење, док су чланом 11а и 11б истог закона прописани услови и поступак за добијање дозволе за ношење оружја за личну безбедност, док је забрана ношења оружја које грађанима уопште није дозвољено предвиђена у члану 5. ст. 1. и 2. ЗООМ. Поступање супротно наведеним законским одредбама ЗООМ, односно ношењем оружја, муниције и експлозивних материја без законом прописане дозволе надлежног органа, остварују се законска обележја кривичног дела из члана 348. став 4. Кривичног законика, који је важио у време извршења предметног кривичног дела.

Како је према изреци првостепене пресуде, окривљени критичном приликом (27.03.2010. године) неовлашћено носио пиштољ марке "...", калибра ..., са припадајућим оквиром и 6 метака у истом, за шта није имао одобрење надлежног државног органа, то је првостепени суд закључио да се у његовим радњама стичу сва битна обележја кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. раније важећег КЗ, те га је за ово кривично дело огласио кривим.

Пре доношења првостепене пресуде, изменама Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 121/2012), који се примењује од 01.01.2013. године, ставом 5. члана 348. КЗ, прописано је да ко неовлашћено носи предмете дела из става 1. тог члана, за чије набављање и држање има одобрење надлежног органа, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година, дакле, овај облик кривичног дела прописан је као посебан облик, при чему је забрањена блажа казна у односу на претходни Кривични законик.

Имајући у виду наведене измене Кривичног законика, другостепени суд је правилно поступио када је преиначио првостепену пресуду и радње окривљеног правно квалификовао као кривично дело из члана 348. став 5. КЗ, сходно одредби члана 5. став 2. КЗ, који прописује обавезу суда да примени закон најблажи за учиниоца ценећи висину прописане казне, те чињеницу да је окривљени у време извршења дела имао одобрење надлежног органа за држање предметног оружја, али не и за његово ношење.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева за заштиту законитости – да став 5. члана 348. КЗ није постојао у време извршења кривичног дела, али је нашао да су ови наводи неосновани и без утицаја на другачију одлуку, управо имајући у виду одредбу члана 5. став 2. КЗ, којом је прописано да, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута – примениће се закон који је најблажи за учиниоца, те

чињеницу да је другостепени суд управо сходно наведеној законској одредби у конкретном случају извршио преквалификацију предметног кривичног дела, примењујући при томе блажи закон на окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Д., одбијен је као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.